

Augustinaiemā, 7. III.

Kobits us zinga!

Tu jau gan tev patiesība, kad es tev ne-
esmu ilgi rakstījis. Bet tu jau zini
ka man nav, kā vecam sūverim, nav
laika. Tam jau visam krūstis pāri.

Pu mums notiek brākas lietas. Tikai
slikti un daimst, slikti un daimst.

Ta gad, visiem kaseinim zogs apvārt.

Tu ļoti burvīgs laiks. Es tikai pa mēsi sien
driņoju. Sodien es arī biju. Kā redzams, tu
tevis ieb, ļaigi pusi. Driņo kā par seikst-
riju. Vai ar Vismu nenotie vairis ne-
cādi būrumi? Kad Vismā šeit biju
vina tuvi ļoti neijta tāpēc kad tu
un es mēs visu ļaigi mēķojām.

Vai tu nebrauksi ar Ameriku? Vai
tu patik Vismas kopstikis?

Man šis diēgan slikti patik. Vādu
saxot nepatik. Kā tu patik Vismas mu-
ture? Vai vina ir ļaiga.

Pa skolā man ieb, ar tu

jau zini. Nō tā laika kad

Visma aizbrauca ^{Jingus} (vins) es pa-

licis ļaigi caxigs. Vins mēs

ar Pēteri vairs neatstāj pēc

superim. Unetiņi veits.

Ju jau siri kad mēs isam ar
piukto klasi kopā. Mēs ar Māru
sitam bos piuktais klases priekus
kā malpas pangules. Richards
ir kaigais eūka. Vins padoueds
palais, pei meitenim, vāzus.
Jo mēs sitam vēl sevārk.
Piuktais klases priekas ir
kaigie medki. Man vims
relyas. Citi' ukuki ir ant
unetiņi. Man vāzāis nar loi-
ka, jo man vēs ir jāraksta
Paldai un Vismai.

Es ir pildija fava prieksi
likumu. Es tūlīt sāku rakstīt
kā sanēm vīstali. Vēl kaubko tev
gribēju prasīt. Es nes aprētu to
ko tu tev bijī būdurejūsi.

Gaidišu no tevis vīstali

— 11 —